

V modlitbě Otče náš rozšíříme větu
„chléb náš vezdejší dej nám dnes“
a můžeme prosit za to,
co právě potřebujeme:

**Otče náš,
jenž jsi na nebesích,
posvěť se jméno tvé.
Přijď království tvé.
Bud' vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi.**

Chléb náš vezdejší dej nám dnes
Trpělivost ...dej nám dnes.
Odpočinek ...dej nám dnes.
Pokojný spánek ...dej nám dnes.

...

**A odpusť nám naše viny,
jako i my odpouštíme našim viníkům.
A neved' nás v pokušení,
ale zbav nás od zlého.
Amen.**

Chléb náš vezdejší dej nám dnes
dopis rodičům

Milí rodiče,

děti často říkají: „Zase chleba... nemáme rohlíky?“ „K tomu je škoda jíst chleba.“

Chléb je obyčejný. Máme jej v přebytku a mnoha druzích. Kupujeme jej na poslední chvíli a s plným vozíkem potravin a zboží říkáme: „Ještě jsme zapomněli na chleba...“

Děti už možná nevědí o slunci, dešti, námaze a o radosti ze sklizně. Kdo z nás už dospělých měl možnost nechat si propadat zrní mezi prsty, vnořit ruce do obilných zrn a „sáhnout si“ na plnost života. A přesto.

Chléb je něčím zvláštním a vzácným. I v supermarketu pro sebe vybíráme ten nejčerstvější a nejvoňavější chléb. Když se po namáhavé cestě zakousneme do chleba, chutná najednou úplně jinak a když jsme dlouho v cizině a nemáme „náš“ chléb, chybí nám.

Chléb je něčím, co nás „táhne“ domů, co nás spojuje s místem, na které patříme, a co nás spojuje s těmi nejbližšími lidmi, se kterými se o chléb dělíme.

Chléb spojuje, když jej společně jíme, a chléb jíme doma společně mnohokrát. U snídani, balíme si jej do ubrousku na svačinu, k večeři, kdykoli má kdokoli hlad, řekneme mu: „Ukroj si chleba.“

V tom všedním každodenně opakovaném gestu, kdy přijímám a dávám chléb, je ukryta velká hloubka. Když někomu podám chléb, říkám mu tím: „Jsem rád, že jsi. Chci, abys žil.“

Přeji Vám, ať se Vám tato malá, všední a přehlížená věc, kterou je vzájemné dělení se o chléb, stane velkou slavností.

Co můžeme společně dělat?

Užijte a vychutnejte si společné jídlo ve Vaší rodině. Je to totiž čas, kdy můžete objevit vděčnost, sdílení a radost.

- Udělejte si čas, dejte si záležet, prostřete stůl a společně připravte jídlo.
- Při jídle si povídejte a zkuste neříkat: „Když se jí, tak se nemluví.“ Jíst znamená sdílet se nejen jídlem, ale také slovem. Možná si budete trochu blíž.
- Zkuste modlitbu před jídlem vyjádřit následujícím gestem:
Vezměte krajíc chleba, položte jej na malý ubrousek a podávejte si jej kolem stolu z ruky do ruky. Potom jej položte zpět. Pak stačí říct „jen“ amen. I když jsme neřekli ani slovo, každý dostal a každý přijal, a to samotné už vyvolává vděčnost a potřebu poděkovat.

Když dítě řekne před tím, než se zakousne do hrušky: „Jé, ta hruška je krásná.“ Vysloveno první modlitbu vlastními slovy před jídlem. Když hrušku jí dospělí, řekne totéž slovy modlitby: „Pane Bože, děkuji ti.“

Tím, že umíme vyslovit vděčnost, se lišíme od ostatních živých tvorů na zemi. Jíme totiž, abychom žili, a nežijeme, abychom jedli. To je přece velký důvod, aby se do našich domovů vrátila modlitba u stolu.

Je to totiž rituál, který člověk potřebuje ze své podstaty a který, když v dětech i v sobě necháme růst, způsobí, že člověk zůstane pánem svého života a bude svůj život držet pevněji v rukou.

Přeji Vám příjemné chvíle strávené u společného jídla.

Dobrou chuť.